

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De magno Athanasio, qui maiorem in modum ab imperatore colebatur,
quodque Aegypti ecclesiæ illi traditæ sunt, & de magni Antonij visione.
Cap. V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

em ferè
 Sophro
 pæresim
 stantia
 impera
 gendas
 labatq;
 maner
 uissent
 habita
 otestas
 ent, se
 enirèt,
 orsum
 nt, vi
 sente
 ad ca
 entur,
 fos iu
 scrip
 ochiz
 est, i
 e con
 ncilio
 oche.
 Pelagi
 Palati
 Qui
 apera
 ia
 nis
 S.
 abora
 is ex
 derat
 diam
 onfir
 ' confirmandā valere maximè. Idcirco ne in eorū numero,
 ' qui doctrinam veritatis, adulterare student, habeamur, vi
 ' sum est tuæ prudentiæ significare, quòd fidem sancti con
 cilij iam olim Nicææ congregati, & approbemus, & tene
 amus: quâdoquidem vocabulum CONSUBSTANTIALIS,
 ' quod quibusdam videtur parum rectè in ea positum, est
 ' proba à patribus commodaqué interpretatione explana
 tum: quæ quidem interpretatio ostendit filium ex patris
 substancia genitum: patri secundum substancialm similem:
 ' & neque affectionem ullam in eius inexplicabili genera
 tione debere intelligi, neque vocabulum substancialm apud
 sanctos patres ad consuetudinem Græci sermonis capi,
 ' sed ab illis poni ad euertendum illud pestiferum dogma,
 Christum scilicet ex nihilo ortum esse, ab Ario impiè in
 troductum: quod etiam isti Anomiani, id est, qui filium pa
 tri dissimilè statuunt, nuper exorti, multo audacius impu
 dentiusq; ad ecclesiæ concordiæ labefactandæ assuerant.
 Quamobrè exemplar fidei ab episcopis Nicææ coactis ex
 politæ (quam sane vehemèter amplectimur) his literis qui
 bus animorū nostrorū sententiā tibi declarauimus, subiū
 gere placuit. Atque hæc quidem decreuere episcopi, qui
 eo tempore Antiochiæ in vnum conuenerant, formulaq;
 fidei à concilio Nicæno editam, eisdem verbis, quibus e
 rat conscripta, suis literis subiunxere.

*De magno Athanasio, qui maiorem in modum ab
 imperatore colebatur, quodque Aegypti
 ecclesiæ illi traditæ sunt, & de
 magni Antonij visione.*

CAP. V.

DVm hæc gerūtur Athanasius etiā episcopus Alexandrī
 æ, cōfilio suo cū quibusdā ex familiaribus suis cōmu
 nicato, necessariū putauit imperatorē, qui Christia
 nus erat, visere. Atque prefectus Antiochiæ, postulata sua
 imperatori exponit. Sunt tamē, qui dicunt, imperatorē eū
 ad se accersiuisse, ut quid de religione, & sana doctrina agē
 dum esset ab illo cognosceret. Vbi verò res ecclesiæ rite,
 quoad eius fieri poterat, constituerat, de redditu cœpit co
 gitare. Euzoius autē episcopus sectæ Ariane Antiochiæ,
 Proba-

S O Z O M E N I H I S T O R .

Probatum eunuchum, sectæ eiusdem Alexandriae antegnauum constituere laborauit. Lucius igitur genere Alexandrinus, unus ex presbyteris, quos Georgius ordinauerat, cum Euzoios eiusque fautores istud instituissent, ad imperatorem accedit: grauiter criminatur Athanasium, primum quod toto tempore, quo episcopatu[m] gesserat, criminibus implicatus tenebatur: deinde quod à superioribus imperatoribus saepe erat exilio condenatus: postremo quod author discordie in religione, & tumultus extiterat. Itaq[ue]; postulat, ut alter eius loco ecclesiæ Alexandrinae crearetur episcopus. At imperator (norat enim infidias, quæ erat tu Athanasio paratae) criminibus ei illatis neutiquam auscultauit: sed Lucio quidem cum minis adiectis, in mandatis dedit, ut qui esceret: Probatio autem, & alijs eunuchis, quos circu[m] se habebat, ut pote eiusmodi tumultuum authoribus imperauit, ut tandem modestiam discerent. Athanasium vero, quæ praesens congressus & colloquiū ei charissimum reddiderat, misit in Aegyptu[m] cum mandato, ut quo sibi liberet modo ecclesiæ & populum regeret. Nam dicitur illum tu ob virtutem, qua preditus erat, tum ob vitam pie actam, tum denique ob prudentiam, & præstantiam doctrinæ laudasse plurimū. Ad hunc modum ergo fides in concilio Nicæno stabilita, quanquam ad aliquod temporis spatium interiectu[m], ut si præ docuimus, oppugnata fuerat, tamen isto imperatore regnante, caput denuo extulit. Verum non ita diu post partiture agitari cœpit. Nam non in his solum, ut est verisimile, quæ temporibus Constantij ecclesiæ contigerunt, prædictio Antonij monachi explera est, sed restabat adhuc ea, quæ postea sub Valente facta sunt. Traditum est enim Antonium priusquam Ariani, essent ecclesiarum potiti gubernaculis, regnante Constantio, secundum quietem missis altare insultantes calcibus & sacram mensam euerentes vidisse: illicoque prædixisse tumultum ex adulterinis permixtisque doctrinis ortum, & rebellionem ex illis, qui aliena ab ecclesia Catholica opinionem tenerent, excitatem ecclesiam dei postea occupaturam. Atq[ue]; haec quidem vere ab eo & visa esse, & prædicta, res cu[m] quæ ante hoc tempore, tum quæ post accidebant, manifestè declararunt.

Iouiani